

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.615 van 19 november 2002
in de zaak A. 115.542/XIV-8096.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VERGROTE,
 kantoor houdende te 2000 ANTWERPEN,
 Graanmarkt 2

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 9 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 oktober 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het administratief dossier van de eerste verwerende partij en de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A.-L. NDEBERI die, loco Advocaat B. VERGROTE verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur V. HOEFNAGELS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Joegoslavische nationaliteit, is België binnengekomen op 30 september 2001 en heeft zich op 3 oktober 2001 vluchteling verklaard.

1.2. Op 25 oktober 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 10 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van deze beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U bent een Rom-zigeuner afkomstig uit het zuidelijke (Albanese) gedeelte van de stad Mitrovica (Kosovo). Tijdens de NAVO-bombardementen zou uw dochter Z. van angst omgekomen zijn. Drie maanden na het begin van de Navo-bombardementen (in maart 1999) zou het Kosovaars Bevrijdingsleger (UÇK) naar uw wijk gekomen zijn en alle inwoners verjaagd hebben. Onder Kfor-begeleiding (d.i. de in Kosovo aanwezige NAVO-troepenmacht) zou u samen met uw echtgenoot en uw minderjarige zoon E. naar een neef in Kragujevac (Servië) gevlucht zijn. U zou er sociale en medische hulp genoten hebben. In Kragujevac zou u vernomen hebben dat uw woning in Kosovo vernield is. Eind september 2001 zouden Servische bureu u beledigd hebben. Uit schrik voor deze dreigementen en omdat uw echtgenote medische verzorging nodig had, zou u Servië op 27 september 2001 samen met uw echtgenote en minderjarige zoon hebben verlaten, richting België, waar u op 30 september 2001 aankwam. U vroeg hier op 3 oktober 2001 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende

documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt te Mitrovica op 3 juni 1999; de Joegoslavische geboorteakte van uw echtgenote, uitgereikt te Mitrovica op 2 juni 1999; de overlijdensakte van uw dochter Z., uitgereikt te Mitrovica op 23 april 1999; uw lidkaart van de Rom-vereniging, afdeling Mitrovica, uitgereikt op 14 april 1998; twee mutualiteitsdocumenten van uw echtgenote, uitgereikt te Mitrovica; een attest van de rechtbank van Mitrovica, dat bevestigt dat uw woning er vernield is, uitgereikt op 12 oktober 2001; een foto van uw vernielde woning in Kosovo en enkele foto's van uw wijk in Mitrovica.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid dat u de Joegoslavische Federatie zou verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst (Joegoslavië) een dergelijke vrees zou dienen te koesteren. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u na uw vertrek uit Kosovo meer dan twee jaar zonder noemenswaardige problemen in Servië hebt verbleven alvorens naar België uit te wijken. Het feit dat u in Servië door uw Servische buurman geprovoceerd zou zijn, is geenszins een probleem van levens- of vrijheidsbedreigende aard in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven maakte u hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkel gewag en kende u - luidens uw verklaringen - nooit enige problemen met de Servische autoriteiten. U heeft geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat u naar aanleiding van de dreigementen geen beroep zou kunnen (doen) op de bescherming van deze autoriteiten. Het feit dat u Servië verliet omdat uw echtgenote medische verzorging nodig had betreft dan weer een probleem van medische aard en ressorteert als dusdanig evenmin onder het toepassingsgebied van de bovengenoemde Conventie.

De neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien ze enkel uw identiteit en het feit dat uw woning in Kosovo vernield is, bevestigen.

Wat betreft het ingediende dringende beroep van uw broer F. R.i (O.V. 4.879.257) en het ingediende dringende beroep van uw vader R. R. (O.V. 4.881.836) dient te worden opgemerkt dat er door mij eveneens een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd.

De beslissing tot verder onderzoek van uw zoon S. R. (O.V. 4.916.970) en van uw dochter N. O. (O.V. 4.904.300), die in tegenstelling tot u niet in Servië verbleven hebben, is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen.

Het feit dat uw zoon N. R. (O.V. 4.478.303) op 12 november 1997 door mij als vluchteling erkend werd, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien hij sinds 1995 in België is en zijn asielaanvraag baseert op persoonlijke motieven die in het licht van de toen actuele situatie in Kosovo getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoeker als enig middel aanvoert :

“Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de motiveringsplicht

Verzoeker acht het onbegrijpelijk dat zijn asielaanvraag wordt afgewezen in het stadium van de beoordeling van de ontvankelijkheid en dus van de beoordeling van de al dan niet ‘kennelijke’ gegrondheid. De Dienst Vreemdelingenzaken, alsook het Commissariaat-Generaal komen ter zake ernstig tekort aan de op hen rustende onderzoeks- en motiveringsplicht en keren ten onrechte de bewijslast om.

Hieronder zal worden aangetoond dat de motivatie omtrent de bevestigende beslissing van weigering op weinig overtuigende wijze is geschied.

d. Omtrent de ‘kennelijke’ ongegrondheid van de asielaanvraag van Verzoeker
Naar aanleiding van de asielaanvraag, baseerde de Commissaris-generaal zijn bevestigende beslissing van 10 december 2001 op de ‘kennelijke ongegrondheid’ van

Verzoekers asielaanvraag. Daartoe werden de volgende argumenten naar voren gebracht :

- a) Verzoeker zou geen persoonlijke feiten of elementen aanhalen waaruit kan worden afgeleid dat hij de Joegoslavische federatie verlaten zou hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst (Joegoslavië) een dergelijke vrees zou dienen te koesteren;
- b) In het bijzonder zou Verzoeker na zijn vertrek uit Kosovo meer dan 2 jaar zonder noemenswaardige problemen in Servië hebben verbleven alvorens naar België uit te wijken, waarbij het feit dat Verzoeker in Servië door zijn Servische buurman geprovoceerd werd geenszins een probleem van levens- of vrijheidsbedreigende aard is in de zin van de Vluchtelingenconventie;
- c) Daarenboven zou Verzoeker geen problemen gehad hebben met de Servische autoriteiten en heeft hij geen elementen aangehaald die erop kunnen wijzen dat hij naar aanleiding van de dreigementen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van deze autoriteiten;
- d) Verzoeker zou daarentegen Servië verlaten hebben om reden dat zijn vrouw dringende medische verzorging nodig had, dewelke voor haar niet beschikbaar was in Servië, hetgeen geen erkenningsgrond onder de vluchtelingenconventie uitmaakt.

Verzoeker wenst hieromtrent de volgende inhoudelijke kritiek te uiten op de beslissing van de Commissaris-generaal:

a. geen feiten of elementen waaruit een gegronde vrees blijkt

De Commissaris-generaal motiveert zijn bevestigende beslissing van weigering van verblijf op het feit dat Verzoeker geen persoonlijke feiten of elementen zou aanhalen waaruit kan worden afgeleid dat hij de Joegoslavische federatie verlaten zou hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst (Joegoslavië) een dergelijke vrees zou dienen te koesteren;

De Commissaris-generaal betwist niet dat Verzoeker zijn geboortestreek diende te verlaten omwille van etnisch gemotiveerde vervolgingen door het Kosovaars bevrijdingsleger (UÇK).

De Commissaris-generaal negeert echter het feit dat verzoeker, en zijn familie, na enige tijd in Servië geleefd te hebben na hun vlucht omwille van de wreedheden die in 1999 in Kosovo plaatsvonden, opnieuw geconfronteerd werden met verbale en psychologische wreedheden, geuit door hun burens. Deze nieuwe feiten deden in hoofdte van Verzoeker een nieuwe en gegronde vrees ontstaan voor vervolging.

De realiteit en de ernst van de dreigementen, en de daaraan gecorreleerde gegronde vrees, komt in het bijzonder naar voor uit de zeer plotse vlucht van Verzoeker uit Servië, die gedwongen werd als vluchteling naar België te komen, terwijl hij en zijn familie dit op grond van bloedverwantschap hadden kunnen doen, indien zij hiervoor de tijd hadden gehad (gezinshereniging).

De Commissaris-generaal gaat aldus voorbij aan de vaststelling dat er in Servië een nieuwe gegronde vrees voor vervolging ontstond in hoofdte van verzoeker, en de vlucht naar België geen loutere voorzetting van de vlucht uit Kosovo naar Servië uitmaakt.

b. pas na twee jaar ontvlucht, om medische redenen,

Verder haalt de Commissaris-generaal aan dat Verzoeker na zijn vertrek uit Kosovo meer dan 2 jaar zonder noemenswaardige problemen in Servië heeft verbleven alvorens naar België uit te wijken.

Hieruit blijkt opnieuw dat de Commissaris-generaal voorbij gaat aan de essentie van de zaak: na twee jaar werd Verzoeker geconfronteerd met verbaal en psychologisch geweld, dat bij hem een nieuwe gegronde vrees deed ontstaan opnieuw geconfronteerd te worden met de wreedheden die Verzoeker en zijn familie ondergingen tijdens de Kosovaarse burgeroorlog, en waarvoor Verzoeker en zijn familie dienden te vluchten. Het is bijgevolg niet meer dan logisch dat Verzoeker en zijn familie Joegoslavië pas na twee jaar ontvluchtten. Er is m.a.w. geen sprake van een laattijdige vlucht m.b.t. feiten in Kosovo, maar wel om een nieuwe gegronde vrees in hoofdte van Verzoeker, waarna deze quasi onmiddellijk Servië verlaten heeft.

Verzoeker zou verder, volgens de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, Servië verlaten hebben om reden dat zijn vrouw dringende medische

verzorging nodig had, dewelke blijkbaar voor haar niet beschikbaar was in Servië, reden die geen erkenningsgrond onder de vluchtelingenconventie uitmaakt.

Ook hieruit blijkt dat de beslissing van de Commissaris-generaal niet grondig gemotiveerd werd. In het tegenovergestelde geval het de Commissaris-generaal immers opgemerkt dat geschikte medische verzorging voor TBC, de ziekte van de echtgenote van Verzoeker (zie stuk 5), ook in Servië aanwezig is, maar dat deze precies door de latente discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap, niet (zomaar) voor de echtgenote van Verzoeker toegankelijk was. Ten overvloede zou men kunnen stellen dat de vrees voor vervolging niet alleen reeds rechtstreeks gegrond was, omwille van een in Servië dreigende herhaling van de omstandigheden die Verzoeker twee jaar daarvoor Kosovo deden ontvluchten, maar dat ook het ontzeggen van een vlotte toegang tot medische dienstverlening op grond van een etnische achtergrond, een indirecte grond van erkenning uitmaakt in de zin van de vluchtelingenconventie.

Tenslotte haalt de Commissaris-generaal ter verantwoording van zijn bevestigende afwijzende beslissing aan dat Verzoeker geen probleem zou gehad hebben met de Servische autoriteiten en hij geen elementen heeft aangehaald die erop kunnen wijzen dat hij naar aanleiding van de dreigementen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van deze autoriteiten.

Ook hier laat de Commissaris-generaal na te verwijzen naar de context van al dan niet openlijke discriminatie en achterstelling waarmee de Roma-gemeenschap van Servië dagelijks (mee) geconfronteerd wordt, waardoor zij vanuit de hoek van de politie geen tussenkomst kunnen verwachten bij moeilijkheden. Het feit dat Verzoeker geen probleem heeft gehad met de Servische autoriteiten volgt precies uit het feit dat deze zich volledig afzijdig houden van de Roma-gemeenschap en aldus elk contact in zoverre mogelijk mijden.

Derhalve schoot het Commissariaat-Generaal in haar motivatieplicht tekort door enerzijds niet te betwisten dat Verzoeker het slachtoffer was geweest van vervolging en mishandeling tijdens de Kosovaarse oorlog in zijn geboortestreek, en anderzijds louter vast te stellen dat Verzoeker een tijdlang verbleef in een deel van Joegoslavië zonder daar het slachtoffer te zijn geweest van vervolgingen;

Op basis van het bovenstaande kan dan ook geenszins zomaar gesteld worden dat de asielaanvraag van Verzoeker kennelijk ongegrond is.”;

2.2.1. Overwegende dat de “nieuwe feiten” in Servië waarover verzoeker het heeft, die een nieuwe vrees voor vervolging deden ontstaan, provocaties door Serviërs betreffen (verhoorverslag Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blz. 4 onderaan en blz. 5 bovenaan); dat, zoals reeds vermeld in de bestreden beslissing, dit feiten betreft die verzoeker niet vermeld heeft tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor het niet onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er kritisch tegenover staat; dat daarnaast verzoeker geen enkele reden opgeeft om aan te nemen dat deze feiten, in tegenstelling tot wat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierover beweert, toch een probleem van levens- of vrijheidsbedreigende aard zijn in de zin van de Vluchtelingenconventie;

2.2.2. Overwegende, wat de “nieuwe gegronde vrees” betreft, verwezen kan worden naar hetgeen boven gesteld werd; dat kan herhaald worden dat verzoeker dit element niet aangehaald heeft tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken; dat van een asielzoeker verwacht mag worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het

bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat verzoeker niet weerlegt dat een probleem van medische aard niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève valt; dat hij in het middel stelt dat de geschikte medische verzorging niet zomaar voor zijn echtgenote, als Roma-zigeuner, toegankelijk was; dat tijdens geen enkel verhoor verzoeker dit echter heeft verklaard; dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, om op te treden als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat bovendien opgemerkt moet worden dat verzoeker tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard heeft dat ze in Kragujevac sociale en medische hulp kregen van het leger en het internationale Rode Kruis; dat verzoeker niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing onredelijk zijn; dat het enig middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien november tweeduizend en twee, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.